

ФРАНСИС КИНГ ДО ЛАГЕРА И ОБРАТНО

Превод от английски: Милена Василева, 1986

chitanka.info

Спомнеше ли си за онази зима в Оксфорд, на Кристин ѝ се струваше, че бе валяло през цялото време. А за съботата, когато се тътреше към лагера на среща с немския военнопленник, беше сигурна — валеше на едри, лениви снежинки. Братовчед ѝ, квакер и преподавател в един от университетите, я беше насадил така. Един следобед, когато му отиде на гости, той ѝ каза, че очаква и Томас.

— Хич не обичам немци — запротестира тя.

— Забрави, че е немец. Томас е Томас — бе отговорил Майкъл.

Тя не бе могла да забрави, че Томас е немец — нито тогава, нито на следващите им две срещи. Как да забрави, когато годеникът ѝ загина, свален от същите Luftwaffe^[1], в които бе служил Томас. Но ето че се бе запътила на среща с него, за да го заведе до Бленим^[2], както му обеща.

Тя го видя да разговаря с двама пленници много преди той да я забележи; те минаваха под железопътния мост, смееха се и единият шеговито мушна Томас в ребрата. За момент ѝ стана неприятно, че са толкова безгрижни, а тя вече дни наред беше необяснимо потисната.

Най-накрая Томас я видя, махна ѝ с ръка, ухили се и закуцука нагоре по хълма. Коляното му бе пострадало, когато го бяха свалили, но това не се забелязваше в стаята на Майкъл и сега, когато го видя да бърза към нея, ѝ се прииска да извика: „Внимавай. Не бързай.“

— Кристин! — Не тя, а Майкъл му беше казал да я нарича така. — Защо не ме почака в апартамента на Майкъл? Не очаквах, че ще дойдеш дотук в този сняг.

— Цяла сутрин бях в Бодлиън — университетската библиотека — и исках да се поразходя.

Той побърза да ѝ подаде ръка — тези немски ръкувания по всякакъв повод я караха да се чувства неловко — и сега Кристин видя, че ръката му е напукана и подута от измръзване.

— Ръката ти! — възкликна тя, без да иска, защото дори в момента я почувствува като лед в своята.

— Да. — Той се усмихна с горчивина. — За съжаление някой от моите другари си е услужил с ръкавиците ми.

— Може би ще успея да ти намеря някой стар чифт. Или пък Майкъл ще може.

— Много ти благодаря. Но се боя, че и с тях могат да си *услужат*. И никога вече няма да ги видите.

— Няма значение.

Поеха мълчаливо към града, а снежинките се настаняваха върху наведените им глави и рамене и от време на време докосваха някоя буза или вежда, ледени и меки като перца.

— Наистина ли ти мина грипът? — попита накрая Кристин. Смяташе, че може би тя го е заразила; първия път, когато се запознаха, беше болна и вместо да остане вкъщи да се лекува, бе отишла у Майкъл.

— Не мога да си позволя да боледувам повече. — Той пак се усмихна леко, с горчивина, по характерния начин, който тя вече добре познаваше. — Утре трябва да съм на работа.

— Това тежи ли ти?

— Доста. — Той се засмя. — Не, не е съвсем така. Ще взема малко пари. Но в този студ! — Потрепера, сви се в тежкия лагерен балтон и пак се засмя. — Не съм достатъчно як за живота в лагера. Мразя студа, лесно се уморявам. Не съм свикнал да работя по осем-девет часа на полето.

— Каква работа ще вършите?

— Утре ще берем брюкселско зеле. Ти обичаш ли го? — Кристин направи гримаса на отвращение. — И аз. А откакто го берем, въобще не го понасям. Там, където работихме миналия месец, видях селянките да плачат от студ. Стъблата му са замръзнали, ръцете ти също измръзват и нищо не може да се направи.

— Кога ще се връщаш у дома?

С ръце, пъхнати дълбоко в джобовете, той повдигна рамене с израз на безнадеждност.

— Така или иначе, нямам никакъв дом. Бомбардиран е. Сега там е руската зона. Родителите ми умряха, а сестра ми не ми пише. Може и тя да е мъртва. Сигурно ще остана тук. За другите, които имат майки и бащи, съпруги и деца, които ги чакат, е по-различно. А иначе — какво ти остава?

— Нещата ще се оправят. В края на краищата едва от Коледа разрешиха излизане извън лагера. Ще получите и други права.

— Да, разбира се, нещата постепенно ще се оправят. — Той каза това неуверено, явно го беше чувал хиляди пъти и сам често го повтаряше.

През останалата част от разходката Кристин му говори за музика; преди войната той беше учил кларинет.

— Но всичко това вече е минало — безнадеждността в гласа му страшно я дразнеше, — винаги ще слушам музика, но вече е късно да мечтая да свиря за другите.

Бленим беше извън позволения район в радиус от пет мили около лагера и затова Майкъл бе предложил на Томас да се преоблече в негови дрехи.

— Това не е ли забранено?

— Естествено.

— Значи може да загазиш?

— Сигурно. Ако го хванат. Но той съвсем няма да първият военнопленник, на когото услужвам с дрехи, и досега все ми се е разминавало.

— О, Майкъл, какъв идиот си! — Но тя му се възхити за дързостта, на която знаеше, че не е способна.

В апартамента на Майкъл — където след студа навън беше толкова горещо, че Кристин съблече първо палтото си, после самото и жилетката под него — ги чакаше бележка, подпряна на една ваза. „Налага ми се да замествам болен колега. Ще провеждам семинар върху Суифт, а не знам нищо за него! Дрехите са в спалнята. Дано се видим по-късно.“

Дрехите на Майкъл стояха добре на Томас; никой не би предложил, че костюмът не е ушит специално за него, въпреки че самото му беше малко тясно в раменете и трябваше да си сложи панталоните ниско на ханша. Изглеждаше като другите висшисти, върнали се от фронта, и ако някой се загледаше в него — както Кристин се загледа сега, докато той стоеше пред нея, — то нямаше да е от подозрителност, а по-скоро от възхищение към хубавата му фигура и външен вид.

— Защо ме гледаш така?

— Изглеждаш толкова... различен.

— Разбира се! Сега си мисли, че съм преподавател като братовчед ти.

Тя продължи да го гледа и съвсем внезапно депресията, която я беше обхванала, откакто се запознаха, сякаш я поотпусна, а после се свлече от нея и изчезна съвсем — така както снегът, натрупан по

еркерните прозорци на колежа, се свличаше на двора при промяна в посоката на вятъра.

— Човек не би те познал. — В гласа ѝ имаше нотка на удивление.

— Да се надяваме, че наистина никой няма да ме познае.

Когато стигнаха до Бленим, слънцето вече залязваше. За момент дворецът улови лъчите му и целият пламна отвътре; прозорците се превърнаха в пролуки, през които се виждаше пожарът, и на тях им се струваше, че ей сега, докато гледат, пламъците ще избият отвсякъде, покривът ще рухне и цялата огромна постройка ще се взриви и разпръсне в милиони частици светлина. Но всичко премина за няколко секунди. Слънцето се спусна в мъглата, пожарът премина, прозорците си станаха пак прозорци. Всичко беше голо, влажно и хладно.

Сега снегът се топеше бързо и докато се разхождаха през пустия парк, кишата мокреше краката им, дърветата мокреха дрехите им. Невидими капчуци се чуваха отвсякъде. В далечината тътнеше глухо вода, която се спускаше в изкуственото езеро Кейпъбилити Браун. И въпреки цялата влага и меланхолия, мястото беше красиво по своему — с езерото, проснало се в мъглата, с призрачните, почти незабележими очертания на дърветата и отвъд, в здрача, фантастично нереалния силует на двореца. Наблюдавайки всичко това, Кристин изпита странно успокоение — сякаш предишната ѝ депресия бе приела външен израз.

Не разбра как стана всичко след това. Като си спомняше, понякога ѝ се струваше, че сама е искала да се случи. Но беше ли възможно толкова добре да се симулира падане — стъпката върху леда, подхлъзването, ръката разперена встрани, залитането — всяко сложно движение точно премерено, като в балет, докато ръката му я обхваща.

След това се прегръщаха, лицето ѝ отначало се притискаше в палтото му, а после се повдигна въпросително нагоре, към неговото. Чу го да казва нещо на немски.

— Какво?

— Питам се с какво съм заслужил такова щастие.

Докато я целуваше, тя усети горчивия вкус на устните му и странното беше, че това не я отблъсна, само сърцето ѝ се сви от съжаление, като си представи отвратителната храна на пленниците.

— Редно ли е това? — попита той.

— Кое?

— Да те обичам. Какво бъдеще можем да имаме?

— О, недей да говориш за бъдещето!

Изведнъж тя се разтревожи и изплаши.

— Някой ден ще трябва да говорим за бъдещето.

— Но не сега. Не сега.

— Кристин, трябва да разбереш, че аз съм...

— Не, не говори сега!

Тя отново повдигна устните си към неговите. В тях сякаш беше насъбрана цялата горчилка на пленничеството му...

— Живея само в настоящето — каза тя и го хвана под ръка. — Научи се и ти. Само в настоящето.

— Само в настоящето. Ще опитам.

Каза го с толкова сломен тон, че тя се смути и сконфузи.

— Натам ли сме? — посочи той. Хванати под ръка, толкова близо, че от време на време се препъваха един в друг те въобще не се интересуваха в каква посока вървят. Вече се бяха загубили. — Да, май сме натам — сам си отговори Томас.

— Но не е ли селото ето там? — Кристин посочи с ръка.

— Не, мисля, че е там.

— Има ли някакво значение? — засмя се тя.

— Да. Забравяш, че трябва да хванем автобуса. И да съм в лагера навреме.

— Господи! Колко си прозаичен.

— Прозаичен?

— Не си романтичен.

— За един пленник не е хубаво да е прекалено романтичен, нали?

Тя отново почувствува странен прилив на вина и срам.

— Бедничкият Томас!

— Знаеш ли кога за пръв път разбрах?

— Какво разбра?

— Че те обичам, разбира се.

— Наистина ли ме обичаш?

— Разбира се.

Тя зададе въпроса игрово и сериозният му тон, вместо да я развесели, я изпълни с лошо предчувствие. Той продължи:

— Още първия път, когато те видях. Помниш ли как запелтечих, изнервих се и нищо не можех да кажа? — Да, тя си спомняше. В грубите си, тежки лагерни дрехи той и се беше сторил груб и тромав; нищо в него не ѝ се видя привлекателно. — Струва ми се, че тогава за пръв път осъзнах какво е да си военнопленник. Избягах от стаята и се срамувах от униформата си, от тежките ботуши, от мазната шапка, от непохватността си, дори от това, че се срамувам — от всичко. Ти изглеждаше толкова... чиста. — Той се засмя и я прегърна по-силно. — Странно е да кажеш такова нещо на момиче, но нищо в лагера — и никой — не изглежда истински чисто. И въпреки че постоянно търкаме и пода, и телата, и дрехите си, винаги остава нещо, някакъв дъх. Като петната от пот, които не могат да излязат от униформите ни. — Той замълча. — Сега вече наистина се изгубихме!

Спря и се заоглежда в мъглата, а едната му ръка потърси гърдите ѝ през дебелиите зимни дрехи?

— Не, не сме. Чуваш ли колите по шосето? Ей там, отвъд полето.

— Не са коли.

— Не се излагай, коли са. Трябва само да пресечем полето, можем да минем под тази бодлива тел.

Той не изглеждаше убеден.

— Хайде на бас, на пет шилинга. Хващаме ли се?

— Ако спечелиш, няма да мога да ти ги дам. — Изведнъж на лицето му се изписа огорчение. — Излизаш с човек, който не може да си плати дори билета за автобус.

— Не говори така. Естествено, че не можеш да плащаш. Това е ясно.

— Все пак... — Жестът му изразяваше смирение, но изведнъж той избухна: — Може да е глупаво от моя страна, но не ми е приятно постоянно други да ме хранят, постоянно други да ми плащат. Първо Майкъл, сега ти.

През мъглата до тях достигнаха викове, някакви неясни фигури се появиха и веднага изчезнаха, във въздуха изникна футболна топка, тупна на земята и плисна киша във всички посоки. Три късо подстригани момчета със зачервени голи колена и поруменели лица се сборичкаха за топката, но като видяха Кристин и Томас, рязко спряха.

— Бихте ли ни казали дали главното шосе е натам? — подхвана Кристин.

— Да. Но не се минава оттук.

Най-високото от трите момчета, вероятно на десет или единайсет години, с ожулено лице и къс чип нос, покрит с лунички, вече държеше топката под мишница. Целият му външен вид изразяваше враждебност и високомерие.

— Така ли? А защо?

— Защото това е частна собственост, затова. Не видяхте ли бодливата тел? Тая земя цялата е собственост на баща ми. Това е фермата му.

— Но не вярвам да има нещо против... Знаете ли, загубихме се. И се притесняваме, че ако не стигнем до Удсток скоро, ще изпуснем автобуса.

Момчето сложи ръце на кръста и пусна топката на земята.

— Не може да минете оттук — повтори то.

— Но това е абсурдно. Не можем да се върнем обратно. Дори не знаем пътя. Съвсем скоро ще се стъмни.

— Това си е ваша работа. Да не сте минавали оттук.

Другите две момчета, обути в къси панталони, прищипани в кръста с еднакви колани и смъкнати около глезените чорапи, досега само гледаха провинените под вежди. Изведнъж едното се обади с тънко пискливо гласче:

— Така ви се пада, като минавате през чужда територия.

— Само минаваме — озъби се Кристин. — Не сме направили нищо лошо.

— Е, ама повече няма да мръднете нито крачка. Нито едничка. Иначе отивам и казвам на баща си. Той ще ви изгони. И то бая бързо.

Томас, който мълчаливо слушаше спора до момента, докосна лакътя на Кристин:

— По-добре да се връщаме.

— В никакъв случай! Да се оставим тези проклетници да ни командуват! Хайде. Няма да им обръщаме внимание. — Томас се двоумеше. — Хайде!

— Не трябва да си навличаме неприятности. Докато съм облечен така — добави той тихо — и толкова отдалечен от лагера.

— Какво пък толкова може да ни се случи?

Кристин каза това силно и момчетата чуха.

— Ще видите — заплаши ги най-голямото.

Тримата се бяха скупчили в сбита, застрашителна група.

Кристин прекрачи напред и Томас я последва. Момчето моментално изскочи, за да ѝ прегради пътя, но тя го бутна настрана. То вдигна ръка, готово да я удари, но после реши друго.

— Ще кажа на баща си — изпищя то. — Тя ме нападна! Татко! Татко!

— Я върви по дяволите! — викна Томас през рамо.

— Ти върви по дяволите! — кресна едно от момчетата.

— Мръсен чужденец! — добави друго.

Кристин и Томас бързаха през потъналото в мъгла поле и чуваха зад гърба си разгорещения брътвеж на момчетата и периодичните им обидни подвиквания. Нещо цопна на няколко метра от тях.

— Какво беше това? — попита Кристин.

Отново нещо цопна — една снежна топка се разби в краката ѝ и страхотно измокри чорапите и обувките ѝ. Чу се далечен подигравателен глас:

— Това ще ви научи!

Кристин погледна през рамо, за момент зърна едно безчовечно, победоносно лице и в следващия миг шапката на Томас — или по-скоро на Майкъл — изхвърча настрана. Томас я вдигна, опита се да изчисти полепналите тъмнокафяви зрънца лед с ръкава на палтото си, тихо изруга на немски и каза:

— Чакай ме. Отивам при тях.

Той натъпка шапката в един от джобовете си.

— Какво можеш да направиш? Няма никакъв смисъл. Сигурно ние не сме прави. Така или иначе, не трябва да се забъркваме в скандали. Хайде!

Топките продължаваха да ги удрят една след друга. Дрехите им подгизнаха, студената кална киша жилеше лицата и се стичаше от косите им. Най-послед в далечината се очерта бляскавата повърхност на пътя.

— Животни! Мръсни животни! — не спираше да пъшка Кристин. На самия край на полето Томас повдигна бодливата тел, за да мине Кристин, но тя от яд и бързане закачи полата си, задърпа я силно и част от подгъва се разпра. В същия момент една кола мина по пътя и ги заля с киша.

Докато бързаха напред, момчетата се надвесиха над бодливата тел и продължаваха да им подвикват:

— Хайде, по-живо! Разкарайте се!

— О, Томас, Томас, Томас! — заплака от унижение и ненавист тя и се вкопчи в него, след като минаха завоя и вече не чуваха пискливите гласове на момчетата.

Той се мъчеше да си поеме дъх, лицето му беше измъчено и посивяло.

— Каква жестокост! Каква безсмислена жестокост! При твоя болен крак! А аз съм мокра до кости!

— Трябваше да ме оставиш да се върна.

— Какво можеше да направиш?

— Да ги накажа! — Гласът му беше пълен с ярост.

— И какво? Да стигнем до полицейския участък? А ти — пленник в цивилни дрехи... Господи, колко несправедливо е всичко!

— За съжаление костюмът на Майкъл ще трябва да се чисти. Как да му обясня?

— Кажи му какво се случи. Ще разбере.

Томас поклати глава.

— Защо?

— Защото... — той се подвоуми — не, ще му кажа нещо друго.

— Но защо? Защо?

— Не можеш да разбереш. Срам ме е. Че тези три деца...

— Срам те е?

Той кимна.

— Виж какво стана с теб. А аз... аз не можах да им попреча, бях абсолютно безсилен. Избягахме.

— Можехме ли да направим друго?

— Не зная.

— Тогава няма смисъл да говорим за това, нали? — каза тя, внезапно раздразнена.

— Не.

Той се отдръпна от нея и ръката му, която беше обхванала раменете ѝ, се свлече сковано надолу.

— Не ме разбра.

Вървяха мълчаливо, докато стигнаха до спирката, където, пак мълчаливо, чакаха сгущени в палтата си, докато видяха как

замъглените фарове на автобуса слизат от върха на хълма.

Майкъл не беше вкъщи.

— Пие ми се — каза Кристин, — а на тебе?

— Редно ли е сама да се черпиш, след като Майкъл не е тук?

Кристин се разсмя.

— Майкъл няма нищо против. Винаги сама си сипвам. Както и той у нас — ако имам нещо за пиене, разбира се.

— Той е добър — каза Томас.

— Да, наистина.

Кристин си наля бренди.

— Пийни си — каза тя и вдигна чашата към светлината, — само това ще ни стопли.

Томас поклати глава.

— Майкъл няма да има нищо против. Наистина. Не ми ли вярваш?

— Вярвам ти. Но нищо не ми се пие.

Мрачното му настроение не се беше оправило.

След като погълна брендите на три парещи глътки, Кристин си наля повторно и отиде в спалнята, където Томас се преобличаше. Тя се настани на тесния метален креват, а Томас, срамежливо, обърнат с гръб към нея, започна да се съблича.

Тя потрепера.

— Божичко, колко е студено тук!

— В лагера ще е още по-студено.

— О, в лагера!

Омръзнало ѝ беше да слуша за лагера. С чаша, вдигната до устните, тя изпитателно огледа наведената фигура на Томас, който си развързваше обувката. Когато той остана само по грубото зелено бельо, което носеха всички военнопленници, тя стана от леглото, остави чашата и отиде при него. Застана зад гърба му и го обхвана с ръце, след това го обърна към себе си. Очакваше да пламне, но при допира с непохватното му сковано тяло изведнъж я налегна меланхолия. Тя отново потрепера, прииска ѝ се да избухне в сълзи. Прегърна го още но-силно, за да възстанови чувството на момента, преди да срещнат момчетата.

Той прокара все още студената си вдървена ръка набързо по лицето ѝ, след това още веднъж. Тя повдигна устните си към неговите със затворени очи. Устните му бяха сухи и напукани.

— О, Томас! — Докато се целуваха, тя го придърпа към себе си и после на тясното легло.

Лежаха и се галиха сковано няколко минути, след това той се откъсна от нея и стана.

— Какво има? — попита тя, все още легнала.

— Не тук — каза той, докато си обуваше униформените панталони с гръб към нея.

— А тогава къде?

Той въздъхна, после сви рамене. Докато си закопчаваше панталона, се обърна към нея и каза:

— Майкъл може да дойде.

— О, Майкъл няма да има нищо против! Дори може да му е интересно.

— Видя, че той остана шокиран.

— Шегуваш се — каза бавно, сякаш не беше сигурен дали наистина е така, но му се иска да вярва, че се шегува.

— Не. Не се шегувам.

Скочи от леглото и започна да му помага да си закопчае сакото. Погледна го в лицето, но той не искаше да срещне погледа ѝ, очите му упорито се извъръщаха настрани и надолу.

Кристин го придружи до лагера, макар той да настояваше, че е неразумно отново да излиза на студа и мокрото. Вървяха в почти пълно мълчание по безкраен каменист път, осеян с пукнатини и дупки, пълни с киша. Минаха през запустели земи със захвърлени в тревата ръждясали машинни части, през подгизнали градини, край грозни тухлени къщи, а от време на време през парцели с безразборно натрупани криви дървени трупи и остатъци от бодлива тел.

— Господи, колко е потискащо! — възкликна Кристин по едно време. — Не могат ли да поразчистят малко?

Томас спря и се обърна към нея:

— Кристин, върни се. Много е далеч за тебе.

— Не, искам да стигна до края. Никога не съм виждала лагера.

— Ще трябва после да се връщаш сама. Не е хубаво. Нека се сбогуваме сега.

Но тя бе категорична.

От време на време край тях минаваха други немци, сгущени в дълги тъмносини балтони, които за момент се обръщаха да огледат елегантната англичанка, шляпаща из локвите, хванала под ръка един от техните. Някои от тях също бяха с жени, главно млади момичета с изпръскани чорапи и ситно накъдрени коси, искрящи от влагата. На Кристин ѝ се струваше, че когато те я оглеждат, на лицата им се изписва презрение, каквото тя неволно изпитваше към тях. Миналата година човек можеше да види същите тези момиченца, или други като тях, около лагерите, където бяха настанени американските войски.

По едно време край тях мина една особено шумна група от поне шестима лагеристи и още повече момичета. Едно от момичетата беше изключително дебело, с лице, почти напълно закрито от алена качулка. Както се клатушкаше напред, един от пленниците, малко по-висок от нея, но значително по-слаб, я грабна на ръце и хукна по пътя. Тя риташе, кискаше се остро и периодично издаваше пронизителни писъци.

— Сигурно всички малолетни престъпници идват тук от Оксфорд в събота вечер — каза Кристин, след като групата се проточи край тях.

— Да, ужасно е — каза той с пуританско отвращение. — Има мъже, които се хвалят, че са спали с момичета на 14–15 години. След това си мислят, че всички, англичанки са такива. Аз не мога така.

— А момичетата на какво се надяват?

— На бебе! — Той се изсмя презрително. — О, те не искат много. Пръстен, направен от лъжица, брошка от стара консервена кутия... — Пак се изсмя презрително. — Както виждаш, не е много романтично.

— Голям си моралист. — Тя стисна ръката му, за да намали силата на упрека.

— Не мога да говоря спокойно за това вероятно защото и аз съм изпитвал изкушението да взема една от тях. Ти си жена и може би няма да разбереш. Може би те шокирам?

— Не, разбира се.

Плахото му признание не само че не я беше шокирало, но внезапно я развълнува.

— Не толкова, че искаш да спиш с жена — продължи той упорито, — но ти се иска да имаш жена — каквато и да е — близо до теб — да я гледаш, да си говориш с нея... Може би предпочиташ да не ти говоря за всичко това?

— Не, не. Искам да знам всичко за живота ти.

— Ужасното е, че както и да разреши този проблем лагеристът, разрешението винаги е ерзац — винаги заместител. Всички го знаем. Това ни кара да се срамуваме.

— И аз ли съм ерзац?

— Ти? — Той беше дълбоко смутен и обиден. — Ти не си една от тези проститутки. Моля те, не говори така.

— Толкова ли е различно?

— Не говори така, Кристин.

Тя се засмя, но той отказа да го приеме на шега.

Сега се намираха на последния и най-остър завой на пътя преди лагера.

— Никога не съм си представяла, че е толкова далече. Как издържаше, когато кракът те болеше?

— Мислех си за наказанието, ако закъснея. Така успях.

Той сложи ръка на рамото ѝ; като видя колко е напукана и подута, Кристин отново се ядоса, че забрави да му намери обещаните ръкавици.

— Нека се сбогуваме тука. Не е хубаво да ни видят от поста.

— Другите момичета ходят чак до вратата — каза тя, като импулсивно искаше да го раздразни.

— Ти не си като другите. Нали ти казах.

Той я прегърна непохватно и я целуна първо по бузата, после по устните, а тя си мислеше само за миризмата на пот, лъхаща от безформения балтон, в който се бе сгушил.

— До другата събота нали? — каза той.

Тя кимна, а очите ѝ внезапно разпознаха очертанията на две други фигури — военнопленник и момиче, — които се прегръщаха под едно дърво по-надолу. Дали и те с Томас бяха толкова грозни и груби като тези двамата?

— Недей да идваш дотука. Не искам никога вече да идваш дотук. Ще се срещаме при Майкъл.

Тя отново кимна.

Той я целуна за последен път, махна ѝ с ръка и тръгна, а тя изведнъж почувствува внезапно облекчение. Постоя под капещото дърво, докато той измина останалите няколко метра до завоя на върха на хълма. След това се обърна, облекчението ѝ прерасна в не по-малко странно оживление и тръгна обратно.

Двамата, които беше видяла, се бяха разделили и немецът вървеше към нея с широки нетърпеливи крачки. Селянин, реши тя, когато той се приближи, и следователно много по-пригоден да издържа на такъв живот от бедния интелектуалец Томас. Той мина покрай нея, без дори да я погледне, широкото му лице беше съсредоточено и напрегнато като на дете, което се мъчи да запомни труден урок. Момичето му вече тичаше надолу по хълма, следвано от слабо рошаво помиярче, но скоро позабави крачка, спря се, вдигна една пръчка и я подхвърли към кучето; когато отново тръгна, не само че вече не тичаше, но едва влачеше крака и Кристин постепенно а настигна.

Сега и двете вървяха по пътеката през някакъв запустял парцел, покрит с къпинови храсти, стари дрипи, ръждясали тенекии и подгизнали вестници. Разтопеният сняг се изтичаше в едно поточе, което плакнеше корените на осакатените трънки. На едно място потокът се мушкаше под мостче, на което момичето спря, загледа калната пенлива вода, а кучето клекна в краката му. Както беше застанало — надвесено над паянтовия парапет, с гърди, притиснати към слабите му ръце, — момичето изглеждаше не повече от 14-15-годишно. Виждаше се, че косата му някога е била сложно накъдрена, но сега се беше отпуснала от влагата в дълги масури, които стигаха до раменете му. Беше облечено в мъжки шлифер, изцапан с мазни петна, карирана барета и невероятни обувки на танк с каишка в горната част.

Точно когато Кристин мина покрай него, то престана да съзерцава потока.

— Извинявай, миличка.

— Да?

— Да имаш една цигара? Всичко свърших.

Кристин затършува в джоба на палтото си за калъфа с цигарите, после, когато го подаде, за момент се паникьоса — ами ако това дете го грабне и избяга? Това беше последният подарък от загиналия ѝ годеник.

— Мерси. Имаш ли огънче?

Кристин вече вадеше кибрит. Момичето всмукна лакомо от цигарата, а Кристин си закопча палтото и си сложи ръкавиците.

— Много добре ми идва. Точно това ми трябваше.

Кристин тръгна напред, но момичето подвижна след нея:

— Я кажи, ти с кого беше? Това Томас ли беше?

Кристин забърза напред с наведена глава, без да се обръща, но гласът я преследваше:

— Чакай! Чакай малко! Искях да те питам нещо.

В бързината Кристин цопна в една локва и ледената вода опръска крака ѝ, но тя не обърна внимание на това. Повтаряше си всичко, което искаше да каже на момичето, но не посмя: „Махай се! Не ми говори! Не ми викай «миличка»! Аз не съм като вас! Не искам да имам нищо общо с вас!“

Майкъл протегна дългите си крака към огъня и рязко прекара ръка през косата си.

— Съжалявам, че не можах да видя Томас. Как прекарахте?

— Времето беше отвратително. Измокрехме се до кости в Бленим — както сигурно си разбрал от състоянието на дрехите си. А след това сглупих и го изпратих чак до лагера и отново страхотно се измокрех.

— Интересен тип е. Мисля, че е най-интересният, който съм виждал. Само от време на време те хваща яд, че е роден без капчица чувство за хумор.

Изведнъж на Кристин ѝ се дощя да говорят за всичко друго, но не и за немските военнопленници.

— Как мина семинарът?

— За мой късмет имаше един много бърбив американец, който знаеше за Суифт много повече от мене. — Той отново си дръпна разрошената коса. — Да, само да можеше някой да убеди Томас да приема живота по-леко. Но пък при тези обстоятелства сигурно му е трудно на горкичкия. — Той хвърли една цепеница в камината и към килима полетяха искри.

— Ще се видите ли пак?

Кристин гледаше сърцето на пламъка.

— А, не знам — каза тя. — Предполагам. Може.

Наведе се напред, без да отмести очи от огъня. След това с внезапна решителност заяви:

— Сигурно няма.

---

[1] Военновъздушните сили на Германия. — Б.пр. ↑

[2] Голям дворец край Оксфорд, построен за херцог Марлборо в памет на победата му през 1704 г. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.